

AB SÜRECİ:

Ülkemizde gündem hem çok dolu, hem de çok hızlı geliyor ve değişiyor. Bu durumun nedeni ülkemizde ve dünyadaki gelişmelerin çok hızlı olmasıdır.

AB – Türkiye ilişkileri, üyelik tarihinin verilmesi aşamasına gelip gelmeyeceği hemen her kesimce tartışıldı. Bu sırada da AB üyesi ülkelerin Kopenhag toplantısının ardından yayınladığı 13 Aralık 2002 tarihli bildiriyle Türkiye için 2004'ün sonunda "koşullu müzakere" tarihinin verilebileceği kararı alındığı duyuruldu. Bu müzakerelerin başlatılması için istenilen koşullarsa Kopenhag Kriterlerine uygun iç hukukun ve kurumların düzenlenmesi, bu düzenlemeyle ortaya çıkan hukuksal yapının ve uygulamaların Avrupa normlarına uygun olmasıdır. Ayrıca Kıbrıs sorununun çözümünde görülecek gelişmelerde müzakerenin başlamasının diğer bir koşulu olarak ileri sürüldü.

AB'nin verdiği 2004 tarihinin koşullu da olsa iyi olduğunu savunanların yanında, bunun bir aldatmaca olduğunu savunanlar da var. AB üyesi olmak çabası Türkiye için hem ekonomik ilişkiler, hem siyasi ilişkiler hem de tarihsel bir amaç olarak uzun bir süreci kapsadığı gerçektir. Bunların bir sonucu olarak da Türkiye'nin AB'ye girmesi amacı, tartışmasız bir olgu ve devlet politikası durumuna gelmiştir. Biz bu olgunun gerekliliği ya da gereksizliğini tartışmadan, gerçeklere bakarak ve **üyelik sürecinin demokrasi ve sendikal hak ve özgürlükler açısından neler getireceğiyle ilgileniyoruz.**

Türkiye'nin AB ile olan ilişkileri ya da üyeliği için sürekli gündemde olan Kopenhag Kriterleri, "Politik Kriterler" ve "Ekonomik Kriterler" olmak üzere iki önemli alanda tespitleri ve ilkeleri ortaya koymuştur. Özellikle sendikal siyasetimizi yakından ilgilendiren politik kriterler; AB'ye girmeye aday ülkelerin üye olabilmeleri için hedef olarak dört konuda düzenlemeler yapmalarını ve bunları eksiksiz uygulamalarını zorunlu görmüştür. Bu düzenlemeler;

- ✓ İstikrarlı ve kurumsallaşmış bir demokrasi,
- ✓ Hukuk devleti ve hukukun üstünlüğü,

- ✓ İnsan haklarına saygı,
- ✓ Azınlıkların korunması ve ayrıcalığın olmamasıdır.

Bunların yanında AB, üyeliğe kabul edeceği ülkelerde genel olarak; Avrupa Konseyi İnsan Hakları Sözleşmesi'nin tüm maddeleriyle çekincesiz kabul edilmiş olmasını bir koşul olarak kabul ediyor.

Bu ilkeler ülkemiz demokratlarının, sosyal demokratlarının, sosyalistlerinin ve zaman zaman da liberal demokratlarının uzun yıllardır savundukları ilkelerdir. Hatta bu ilkelerin ülkemizde yaşama geçirilmesi için acılarla dolu mücadelenin yürütüldüğü de bir gerçektir.

Bu tespitten yola çıkarak, temel istemimizin AB üyeliğini de aşan, bir siyasal ve demokratik hedef olduğunu söyleyebiliriz. Kopenhag Kriterleri'nin ülkemizde uygulanır olması, hangi gerekçe ve amaçlar sonucu olursa olsun, hayır diyemeyeceğimiz; tersine isteyeceğimiz bir şeydir.

AB'ye ülkemizi alırlar mı almazlar mı? Yoksa özel bir statüyle yeni bir ilişki biçimi oluşturmak mı isterler? Bunları bilmemiz olanaklı değildir. Ancak **"Kopenhag Politik Kriterlerine" evet diyoruz.**

BÖLGESEL SAVAŞLAR:

Ülkemiz gündemine oturan diğer konu da artık kaçınılmaz gibi görünen ABD'nin Irak'a saldırısının ne zaman; nereden ve nasıl olacağı; ayrıca bu savaşta ABD'nin Türkiye'ye nasıl bir rol biçtiği ve neler istediğidir. Diğer bir konuda bu durumda Türkiye'nin, kendisine yüklenmek istenen rol ve istekler karşısında ne yapacağıdır.

Bölgemiz farklı zamanlarda, farklı adlarla anıla gelmiştir. Kafkasya, Balkanlar, Ortadoğu ya da doğuyla batı arasındaki köprü. Bu farklı adlandırmalar çoğu kez aynı güçler tarafından yapılmaktadır. Bunun nedeni bu güçlerin ülkemizde ve ülkemizin bulunduğu bölgede elde ettikleri çıkarları önce sürdürmek sonra da daha üst düzeye çıkarmaktır.

II. Dünya Savaşı'ndan sonra yaşanan savaşların ve iç çatışmaların çoğunlukla

Ülkemizin çevresinde olduğu hatırlanırsa, ülkemize yönelik bu coğrafi adlandırmaların nedeninin anlaşılması kolaylaşır. Yani bölgemizdeki savaşları çıkaran güçlerin amaçlarının, ne bölgeye demokrasi getirmek, ne bölgedeki azınlıkların haklarını savunmak, ne bölgenin tarihsel gerçeklerin uygun yapılanmalar oluşturmak, ne de evrensel insan haklarının bölgemizde uygulanır olmasını sağlamak olmadığı anlaşılır.

Demokratlar, ilericiler ve emekçiler bazen savaşların zorunlu olduğuna inanırlar. Çünkü tüm savaşları aynı kefeye koyarak değerlendirmek olanaklı değildir. Eğer savaş anti emperyalist bir nitelik taşıyor ise ve bir ülkeyi ve halkını sömürgeleştirmek isteğine karşıysa (Kurtuluş Savaşı gibi) bu savaş desteklenir bir şeydir. Ancak savaşı başlatan güç global ve bölgesel çıkarlar peşindeyse ve bu güce destek verilmesi söz konusuysa bu savaşa karşı çıkmak gerekir. Buna ilk karşı çıkması gerekenlerse emekçiler ve diğer yoksul kesimlerdir.

Bölgemizde estirilen savaş rüzgarlarının, fırtınaya dönüşmesi olasılığı yüksektir. Olası bir savaş, bölge halklarının ve uluslarının birbirleriyle olan sorunlarıyla ilgili olmadığı gibi, bölgesel hiçbir sorunu çözmeyecektir de. Bu olası savaşın, Dünya efendiliğine soyunan; bunun için de "Yeni Dünya Düzeni"ni stratejik bölgelerde kurmaya çalışan ABD ve yandaşlarının çıkarlarına uygun bir yöntem olduğu açıktır. Kısaca bu savaş Doğu Akdeniz'den başlayıp Ortadoğu ve Kafkasları da içine alacak şekilde Orta Asya'yı da kapsayacak bir düzenleme isteğinin bir parçası olacaktır. Bunun için de bu savaşla atılması düşünülen ilk adım **böl, savaştır ve yönet** politikasına uygun olarak **Kuzey Irak'ta uydu bir devlet** kurmaktır.

ABD on yılı aşan bir süredir, Irak sorununu Dünya'nın bir numaralı sorunu olarak gündemde tutmaktadır. Oysa ki Kuveyt savaşı sırasında istenseydi eğer Irak sorunu, ABD tarafından bu kadar uzatılmadan çözümlenebilirdi. Tam tersine ABD önce Kuveyt sorununun çıkmasını teşvik etti, sonra bölgeye devasa bir askeri yığınak yaptı, ardından da sorunu büyüttü. Bugün de bir felaket gibi sunmaktadır.

Bu süreç ABD'nin çıkarlarına uygun olarak işlemiş, başta ülkemiz olmak üzere bölge ülkelerinin zararına sonuçlar vermiştir. Yeni bir savaşa bu durumu daha da pekiştirecektir.

Bu gerçekten yola çıkarak emekçilerin ve sendikalarımızın, ayrıca demokratlarımızın olası bir savaşa karşı olmaları gerektiğini savunuyoruz. Bu tespitlerimizin dayandığı nedenlerden bazıları şunlardır:

✓ Savaşın acısını her zaman emekçiler ve diğer yoksul kesimler çeker.

✓ Savaş, bizim savaşımız değildir; ancak hem bizim insanımıza hem de bölgeye ölüm, acı ve yoksulluk getirecektir.

✓ Emperyalist amaçlar taşıyan bir savaş olduğu için; bölgemizde yaşanan sorunlara çözüm getirmeyeceği gibi yeni sorunlara, yeni savaşlara ve yeni iç çatışmalara yol açacaktır.

Bunun için savaş istemiyoruz. "Savaşa hayır!" diyoruz.

KESK ANKARA'YA TAŞINMALIDIR:

Ülkemizin aynı zamanda da sendikalarımızın gündeminde olan bu konuların yanında; KESK ve EĞİTİM SEN'in genel kurullarında alınan tüzük değişiklikleriyle ilgili kararların uygulanması gibi konular da vardır. Bunların başında KESK genel merkezinin İstanbul'dan Ankara'ya taşınmasıdır.

KESK kurulurken, Sendikal Birlik (SB) olarak KESK'in merkezinin Ankara'da olması gerektiğini savunmuştuk. Bu önerimizin kabul edilmemesindeki mantık tutarsızlığını ve anlayış yanlışlığını yeniden tartışma konusu yapmak istemiyoruz. Ancak geç de olsa, KESK'in merkezinin bizim dışımızdaki gruplar tarafından da Ankara'da olmasının kabul edilmesinin ve SB'nin savunduğu görüşlerin gerçekçiliğinin anlaşılmasının sevindirici olduğunu da söylemeden geçemeyeceğiz.

4688 sayılı Kamu Çalışanları Sendikaları Yasasının yürürlüğe girmesiyle başlayan "Toplu Görüşmeler Süreci"nde KESK'in genel merkezinin Ankara'da olmaması ciddi sorunlar yarattı. Bunun için, önümüzdeki "Toplu Görüşme Süreci" başlamadan KESK'in merkezinin Ankara'ya taşınması zorunlu olmuştur. Hiç zaman kaybedilmeden, grupsal çıkarlara ve kişisel hesaplara girilmeden, genel kurul kararı doğrultusunda KESK Ankara'ya taşınmalıdır. Taşınmadan önce Ankara'da bir KESK bürosu ya da temsilciliği açmak ve taşınma işini sonraya bırakmak büyük bir yanlışlıktır. Ayrıca da gereksiz bir zaman ve enerji kaybıdır.

KESK hemen ve bir bütün olarak Ankara'ya taşınmalıdır.